

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/195/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212225037
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1212225037.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Javorčíkovej a členiek senátu Mgr. Barbory Bartekovej a JUDr. Edity Szabovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingová 4, Bratislava, proti žalovanému: Slovenská republika, v jej mene Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaniach žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 3.2.2014, č.k. 7C/196/2012-148 a proti uzneseniu zo dňa 17.3.2014, č.k. 7C/196/2012-191, pomerom hlasov 3:0, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 3.2.2014, č.k. 7C/196/2012-148 **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

II. Odvolací súd uznesenie Okresného súdu Bratislava II v Bratislave zo dňa 17.3.2014, č.k. 7C/196/2012-191 **p o t v r d z u j e .**

odôvodnenie:

K výroku I.:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania, ako aj návrh, ktorým sa domáhal voči žalovanému zaplata sumy 175,- eur ako náhrady škody a sumy 497,88 eur ako nemajetkovej ujmy podľa zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, tvrdiac, že škoda mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Bratislava II, pretože tento nerozhodol v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora v exekučnom konaní vedenom pre pohľadávku žalobcu, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo Zmluvy o úvere č. XXXXXXX dlžníkom V. R., nar. XX.X.XXXX, (kde po prijatí návrhu na vykonanie exekúcie súdny exekútor pridelił registráciou exekučnej veci číslo EX 128/2006). Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Súd najprv dospel k záveru, že na prerušenie konania v zmysle návrhu žalobcu zo dňa 31.1.2014 nebol dôvod. Žalobca žiadal konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva navrhovateľa na zákonného sudcu a práva na nestranný súd. Z úradnej činnosti mal súd za preukázané, že uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.6.2013, č. k. IV. ÚS 388/2013-11, ústavný súd sťažnosť

žalobcu pre porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 NcC/74/2012 z 19.10.2012 odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky. Z uvedeného je zrejmé, že predmetné konanie bolo už na Ústavnom súde právoplatne skončené. Podľa súdu podanie ústavnej sťažnosti proti rozhodnutiu súdu o vylúčení sudcov okresného súdu nie je ani takým dôvodom, ktorý by zakladal či už obligatórnu povinnosť súdu konanie prerušiť, alebo fakultatívnu možnosť prerušenia konania. O námietke zaujatosti vznesenej navrhovateľom bolo právoplatne rozhodnuté nadriadeným Krajským súdom v Bratislave uznesením zo dňa 19.10.2012, č. k. 14NcC/74/2012-19. Súd mal preto za to, že vedenie konania o ústavnej sťažnosti nie je dôvodom na prerušenie konania, keďže sa jedná o procesnú otázku, a nie o otázku, ktorá je prejudiciálnou vo vzťahu k riešeniu sporu vo veci samej. Preto zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania.

Následne súd prvého stupňa vykonaným dokazovaním zistil, že na základe žiadosti o poverenie na vykonanie exekúcie zo dňa 21.2.2006, doručenej súdu dňa 22.2.2006, pre exekučný titul Notárska zápisnica č. N 5684/2005, NZ 52407/2005 napísaná na Notárskom úrade notára V. T. W. so sídlom v B. dňa 5.11.2005, v prospech oprávneného žalobcu proti povinnému V. R., nar. XX.X.XXXX, vydal T. súd Z. II poverenie č. XXXX XXXXXX* zo dňa 2.5.2006, ktorým poveril súdneho exekútora V. O. M., N. XX, Z., vykonaním exekúcie na vymoženie uloženej povinnosti zaplatiť istinu 21.600,- Sk s príslušenstvom, trovy konania 2.463,-Sk, trovy právneho zastúpenia 1.650,- Sk, trovy právneho zastúpenia v exekúcii 2.625,-Sk a trovy exekúcie. Podaním doručeným súdu dňa 6.10.2010, navrhol žalobca ako oprávnený zmenu súdneho exekútora s tým, že vykonaním exekúcie žiadal poveriť Exekútorský úrad V. L. N.. Prípisom zo dňa 15.11.2010, doručeným súdnemu exekútorovi dňa 22.11.2010, vyzval Okresný súd Pezinok súdneho exekútora JUDr. O. M., aby sa v lehote 20 dní vyjadril k návrhu oprávneného na zmenu exekútora a doručil súdu exekučný spis EX 128/06 vrátane originálu poverenia na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor V. O. Sucháček doručil súdu dňa 22.12.2010 exekučný spis č. EX128/06 spolu s vyúčtovaním trov exekučného konania. Uznesením zo dňa 25.7.2011, č. k. 31Er/1539/2008-24, EX 128/06, doručeným žalobcovi dňa 5.8.2011, súd návrh oprávneného o zmenu súdneho exekútora zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 9.10.2011.

Svoje rozhodnutie právne oprel o ust. § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3 a § 19 ods. 1, 2, 3, § 27 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ako i ust. § 44 ods. 8, 9 zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej aj ako „Exekučný poriadok - EP“), pričom dospel k záveru, že návrh žalobcu nie je dôvodný.

B. na to, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že v exekučnej veci oprávneného žalobcu proti povinnému V. R., nar. XX.X.XXXX, vedenej na Okresnom súde Pezinok pod sp. zn. 31Er/1593/2008, rozhodol Okresný súd Pezinok o návrhu žalobcu na zmenu súdneho exekútora doručeného súdu dňa 6.10.2010, uznesením zo dňa 25.7.2011. Z uvedených skutkových okolností jednoznačne vyplýva, že súd rozhodol o zmene súdneho exekútora za 292 dní. Zdôraznil, že predpokladom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom ako zodpovednosti objektívnej, je kumulatívne splnenie podmienok, ktorými sú: existencia nesprávneho úradného postupu, existencia majetkovej ujmy, resp. nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom. Podľa súdu prvého stupňa žalobca splnenie týchto podmienok nepreukázal.

Nepreukázal už splnenie prvého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, keď nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu porušením povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Napriek skutočnosti, že exekučný súd nerozhodol o návrhu na zmenu súdneho exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora, dospel súd k záveru, že nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu Okresného súdu Pezinok. Exekučný súd nebol lehotou stanovenou v § 44 ods. 8 Exekučného poriadku viazaný, pretože v zmysle § 44 ods. 8 Exekučného poriadku lehota 30 dní na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora neplatí, ak súd návrhu oprávneného na zmenu exekútora nevyhovie a musí rozhodnúť o zamietnutí návrhu. V predmetnom

prípade exekučný súd návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietol, pričom pre tento úkon zákon lehotu na rozhodnutie neurčuje.

Navyše, podľa súdu prvého stupňa, žalobca nepreukázal splnenie ani druhého predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Zdôraznil, že táto skutočnosť vzhľadom na vyššie uvedené dôvody nemala vplyv na rozhodnutie súdu vo veci. Napriek tomu uviedol, že v priebehu exekúcie v čase, keď je podaný návrh na zmenu exekútora, k žiadnej škode pre prípadnú nečinnosť súdu nemôže dôjsť, keďže pôvodný exekútor má podľa zákona povinnosť vykonávať úkony exekučného konania. Pokiaľ sa žalobca domáhal náhrady majetkovej škody predstavujúcej náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a udržateľnosti pohľadávky, mal súd za to, že aj v prípade, že by existovala možnosť vzniku škody, je možné uhradiť iba skutočnú škodu a ušlý zisk, ktorých vznik je povinný žalobca preukázať. Žalobca v konaní nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz preukazujúci vznik majetkovej škody a škodu vyčíslil paušálne za pracovné výkony zamestnancov, udržiavanie a správu informačného systému, administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom a za administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, na poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde. Z exekučného spisu súd žiadne urgencie zo strany žalobcu nezistil a žalobca tieto ani nijako nepreukázal. Paušálne vyčíslené administratívne výdavky nie sú skutočnou škodou a jedná sa iba o jednostranné tvrdenia žalobcu, ktoré nemajú oporu v predložených, či označených dôkazoch. Dôkazné bremeno preukázať vznik a výšku skutočnej škody zaťažovalo navrhovateľa. Keďže žalobca toto dôkazné bremeno neunesol (nepredložil ani neoznačil žiaden dôkaz), súd jeho návrh v časti o náhradu škody zamietol.

Súd ďalej uviedol, že žalobca sa taktiež domáhal náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože mal za to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o návrhu na zmenu súdneho exekútora v zákonom stanovenej dobe nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. V tejto súvislosti súd zdôraznil, že predpokladom na uplatnenie nemajetkovej ujmy v súlade s § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. je preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Medzi prvky nemateriálnej ujmy u právnických osôb patrí povesť spoločnosti, ale taktiež neistota v plánovaní, rozhodovaní a problémy spôsobené vedeniu spoločnosti. Žalobca tvrdil, že nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Svoje tvrdenia však nijakým spôsobom nekonkretizoval a ničím nepreukázal. Pokiaľ žalobca tvrdil, že neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu vyvolala u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť spoločnosti, súd mal za to, že žalobca nevyužil svoje zákonné možnosti a nielenže vydanie rozhodnutia na súde neurogoval, ale ani nepodal sťažnosť na prietahy v konaní. Súd mal taktiež za to, že nie je prípustné, aby žalobca prenášal podnikateľské riziko vo forme zániku, resp. riziko insolvenčnej povinného na súd. Pokiaľ žalobca poskytuje spotrebiteľské úvery fyzickým osobám s nízkou bonitou, musí byť uzrozumený s tým, že existuje riziko insolvenčnej povinného, a že exekučné konanie môže trvať pomerne dlho, čo so sebou nesie tak vyššie finančné náklady, ako aj psychickú záťaž. Navyše, z obsahu exekučného spisu bolo súdu zrejmé, že súdny exekútor navrhnutý oprávneným, je bývalým zamestnancom oprávneného. Exekučný súd rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu exekútora po 292 dňoch od podania návrhu, pričom v uznesení zo dňa 25.7.2011 podrobne odôvodnil, prečo zamietol návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Zo strany súdu to vyžadovalo dôkladnejšiu analýzu skutkového stavu a komplexnejšie právne zhodnotenie návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora. Doba, po ktorej exekučný súd rozhodol o návrhu oprávneného na zmenu exekútora nebola neprimerane dlhá a bola primeraná ku komplexnosti predmetného prípadu. Aj v prípade, že by sa potvrdilo porušenie základných práv žalobcu, bolo by potrebné preukázať existenciu konkrétnej nemajetkovej ujmy. Žalobca však vznik nemajetkovej ujmy nepreukázal.

Súd prvého stupňa mal tiež za to, že žalobca nepreukázal ani splnenie tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, keď nepreukázal existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou a nemajetkovou škodou. Ak by aj

nesprávny úradný postup a vznik majetkovej škody a nemajetkovej ujmy preukázal, nepreukázal, že by mu tvrdené náklady nevznikli aj tak, nakoľko ako vyplýva z exekučného spisu, exekučné konanie nebolo do dnešného dňa skončené.

Z uvedených dôvodov súd návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., a keďže úspešnému žalovanému v konaní žiadne trovy nevznikli, súd mu ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Namietol, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p. - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodol vylúčený sudca, súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností a nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu. Namietol, že súd

prejednal vec v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O.s.p. preto, že sa žalobca bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania. Uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spojené s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v neprítomnosti žalobcu. Poukázal aj na ust. § 15 O.s.p. a uviedol, že žalobca uskutočnil podanie obsiahnuté v texte žaloby, ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na pojednávanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach žalobcu a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Takéto rozhodovanie je v rozpore s judikatúrou Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušenie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Konečné rozhodnutie vo veci súdom neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania, proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Žalobca preto podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie. Súd sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť žalobcu o zrušenie nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Žalobca sa nemal možnosť vyjadriť k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Žalobca sa nemal ani možnosť vyjadriť k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Súd rozhodol bez toho, aby umožnil žalobcovi s cieľom ovplyvniť rozhodnutie všeobecného súdu, vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkam. Žalobca nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť, nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich tvrdení. Súd porušil právo žalobcu na kontradiktórny súdny proces. Žalobca tiež namietol, že súd prvého stupňa ignoroval jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií, na poštovné a telekomunikačné výdaje a v tejto časti je rozhodnutie súdu prvého stupňa nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Nesúhlasil s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný), nakoľko v prípade, že by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Mal za to, že právnym titulom v danej veci je nesprávny úradný postup exekučného súdu a za ten dlžník nemôže niesť zodpovednosť. Poukázal na to, že v konaní pred súdom mienil predložiť dôkazy o výške majetkovej škody, a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd prvého stupňa však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, žalobcu nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej. Bol názoru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vnútorne rozporné, keď súd prvého stupňa napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy, pričom rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. Žiadal preto rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p., postupom podľa § 156 ods. 3 O.s.p., a po preskúmaní napadnutého rozsudku, ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, lebo neobstojí ani jedna odvolacia námietka žalobcu.

Súd prvého stupňa zistil správne skutkový stav veci, a vyvodil z neho správny právny záver o nedôvodnosti uplatneného nároku žalobcu predovšetkým už pre nepreukázanie nesprávneho úradného postupu ako základného predpokladu pre vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Žalobca v danom prípade odôvodňoval nesprávny úradný postup exekučného súdu nedodržaním zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty na rozhodnutie o zmene súdneho exekútora. Predpokladmi na zmenu súdneho exekútora však okrem žiadosti oprávneného o zmenu exekútora a jeho návrhu na súdneho exekútora, ktorý má nahradiť pôvodného exekútora, je aj vyhoviecie žiadosti o zmenu exekútora a poverenie navrhnutého exekútora. V prejednávanej veci však z vykonaného dokazovania vyplynulo, že súd návrh oprávneného o zmenu súdneho exekútora zamietol. Súd prvého stupňa preto správne skonštatoval, že nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu súdu porušením povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote. Aj ostatné závery súdu prvého stupňa (aj keď ich odvolací súd vzhľadom na nepreukázanie už jednej z kumulatívnych podmienok zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom považuje za nadbytočne vyhodnocované súdom prvého stupňa), o nepreukázaní existencie majetkovej ujmy, resp. nemajetkovej ujmy a príčinnej súvislosti medzi škodou a nesprávnym úradným postupom, sú správne. Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozsudku a konštatuje ich správnosť (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

K odvolacej argumentácii žalobcu odvolací súd v prvom rade uvádza, že ako nadriadený súd uznesením z 19.10.2012, č. k. 14NcC/74/2012-19 rozhodol, že sudkyňa súdu prvého stupňa JUDr. E. N. nie je vylúčená z pojednávania a rozhodovania predmetnej veci. Nie je preto dôvodná námietka žalobcu v odvolaní, že vo veci konal a rozhodoval vylúčený sudca.

Neobstojí ani námietka žalobcu, že súd prvého stupňa porušil jeho právo na kontradiktórny súdny proces. Aj keď odvolací súd nespochybňuje, že súčasťou kontradiktórneho konania je právo účastníka byť oboznámený s predloženými dôkazmi, vyjadriť sa k nim a podávať dôkazné návrhy, má za to, že zásadu kontradiktórnosti nemožno vykladať absolútne, resp. formalisticky, ale len vo väzbe s ostatnými zásadami (ustanoveniami) procesného predpisu. V prípade pojednávania bez prítomnosti účastníka za podmienok predpokladaných zákonom nemôže dôjsť k odňatiu práva účastníka konať pred súdom (uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo 116/93) a zároveň nie je porušená zásada kontradiktórnosti sporového konania.

Ako vyplýva zo spisu, súd prvého stupňa vo veci dňa 6.12.2013 stanovil termín pojednávania na deň 3.2.2014. Predvolanie na toto pojednávanie bolo žalobcovi doručené dňa 19.12.2013 a jeho právnomu zástupcovi dňa 14.1.2014 (pozri doručky na č.l. 113 spisu). V predvolaní na pojednávanie súd prvého stupňa riadne poučil žalobcu v zmysle § 120 ods. 4 O.s.p.. Dňa 15.1.2014 bolo súdu prvého stupňa doručené vyjadrenie žalovaného k žalobe (č.l. 114 - 123), ktoré spolu s priloženými prílohami súd doručil právnomu zástupcovi žalobcu dňa 21.1.2014. Žalobca teda mal možnosť oboznámiť sa so stanoviskom žalovaného a vyjadriť sa k nemu s cieľom ovplyvniť výsledok súdneho konania. Taktiež mal dostatočný časový priestor na prípravu pojednávania, ako aj možnosť oboznámiť sa so všetkými listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise, a to vrátane kópie exekučného spisu, ktorý je súčasťou spisu. Ostal však nečinný. Len podaním zo dňa 31.1.2014 (č.l. 129) požiadal o zrušenie pojednávania z dôvodu „objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu“ a zároveň požiadal o prerušenie konania. Dôvodom návrhu žalobcu na zrušenie nariadeného pojednávania na deň 3.2.2014 a na prerušenie konania, bolo podanie sťažnosti žalobcu na Ústavný súd SR v predmetnej veci. Sťažnosťou napadol rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14NcC/74/2012 a domáhal sa vydania nálezu, že týmto rozhodnutím bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu, na spravodlivý súdny proces a na zákonného sudcu. Súčasne sa domáhal priznania finančného zadosťučinenia v sume 500,- eur, ako aj zrušenia rozhodnutia zo dňa 19.10.2012, sp. zn. 14NcC/74/2012 a vrátenia veci krajskému súdu

na ďalšie konanie. Súd prvého stupňa vo svojom rozhodnutí zrozumiteľne odôvodnil, prečo dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania. Vyporiadal sa tak s návrhom žalobcu na prerušenie konania v súvislosti s konaním na Ústavnom súde SR o jeho sťažnosti, a tento zamietol, pretože o ústavnej sťažnosti už bolo rozhodnuté uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 20.6.2013, č. k. IV. ÚS 388/2013-11 tak, že táto ústavná sťažnosť bola odmietnutá pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na jej prerokovanie. Súd prvého stupňa preto zjavne nemal dôvod na to, aby bolo nariadené pojednávanie zrušené a konanie vo veci prerušené. Správne preto rozhodol o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania. S jeho rozhodnutím sa v celom rozsahu stotožňuje aj odvolací súd a konštatuje, návrh žalobcu zo dňa 31.1.2014 na prerušenie konania nemal akýkoľvek vecný a právny základ, pretože ho žalobca podal v čase, keď o jeho ústavnej sťažnosti týkajúcej sa tejto veci už Ústavný súd SR rozhodol. V čase rozhodovania súdu prvého stupňa teda na Ústavnom súde SR už žiadne konanie o ústavnej sťažnosti žalobcu týkajúcej sa tejto veci ani neprebiehalo. Preto dôvod, pre ktorý žalobca požiadal o zrušenie pojednávania „až do konečného ústavne konformného rozhodnutia o otázke nestrannosti a otázky zákonného sudcu“, nemožno považovať za dôležitý v zmysle § 101 ods. 2 O.s.p.. Vzhľadom na uvedené súd prvého stupňa nepochybil, keď dňa 3.2.2014 pojednával a rozhodol v neprítomnosti žalobcu (§ 101 ods. 2 druhá veta O.s.p.) a v neprítomnosti riadne ospravedlneného žalovaného. Súd prvého stupňa nebol povinný dopĺňať dokazovanie, pretože žalobca v tomto smere ani nemal žiadne návrhy. Preto súd prvého stupňa bol v zmysle § 101 ods. 2 druhá veta za bodkočiarkou O.s.p. povinný prihliadnuť iba na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Žiadne práva žalobcu tak postupom súdu prvého stupňa neboli porušené.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a ich náhradu v konaní úspešnému žalovanému nepriznal, pretože mu v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

K výroku II.:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20,- eur podľa pol. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov zák. č. 71/1992 Zb., do 10 dní od doručenia uznesenia.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa zrušil. Namietol, že napadnuté uznesenie neobsahuje odôvodnenie, a preto je nepreskúmateľné. Namietol tiež, že mu bola uložená poplatková povinnosť, hoci mu vzhľadom na vecné oslobodenie konania od poplatku nevznikla. Argumentoval tým, že podľa položky č. 7a Sadzobníka súdnych poplatkov sa poplatok vyrubuje za žalobu na náhradu škody spôsobenej nezákonným úradným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom, pričom ako vyplýva z tejto definície, spoplatneniu podlieha len podanie žaloby na náhradu škody. Spoplatneniu nepodliehajú ďalšie úkony vo veci samej, ako sú odvolanie, dovolanie a pod. ako je tomu pri položke 1 Sadzobníka súdnych poplatkov. Žalobca podal odvolanie proti rozsudku, a nie žalobu, a súd nie je oprávnený svojvoľne rozširovať okruh úkonov podliehajúcich súdnemu poplatku. Poukázal na to, že v prílohe zák. č. 71/1992 Zb. nie je jasne a jednoznačne stanovená poplatková povinnosť za podanie odvolania voči rozhodnutiu súdu o žalobe na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Preto má za to, že mu bola v rozpore so zák. č. 71/1992 Zb. uložená poplatková povinnosť v prípade, kde ju nemal. V tejto súvislosti sa odvolával na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29.3.2007, sp. zn. 4Cdo 39/2007 s tým, že za súdne konania, ktoré nie sú uvedené v Prílohe zák. č. 71/1992 Zb. sa súdne poplatky nevyberajú. V takomto prípade poplatková povinnosť nevzniká a analogické určenie výšky súdneho poplatku neprichádza do úvahy. Odvolával sa tiež na ust. § 18ca zák. č. 71/1992 Zb. s tým, že žaloba v prejednávanej veci bola podaná pred 1.10.2012, a teda konanie začalo pred účinnosťou zákona č. 286/2012 Z.z., a preto je nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný

do 30.9.2012. Do 30.9.2012 bolo podľa ust. § 4 ods. I písm. k) zák. č. 71/1992 Zb. konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne

oslobodené.

Odvolaací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnuté uznesenie, prejednal vec bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Nie je správny právny názor žalobcu, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobu podal na súd pred 1.10.2012, je v zmysle ust. § 18ca zákona o súdnych poplatkoch, nutné v súvislosti s podaným odvolaním aplikovať právny stav platný do 30.9.2012, dokedy bolo konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom od poplatku vecne oslobodené. Z uvedeného nesprávne vyvodzuje, že mu nevznikla poplatková povinnosť v súvislosti s podaným odvolaním proti rozsudku zo dňa 3.2.2014, č.k. 7C/196/2012-148.

Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len ZoSP), súdne poplatky (ďalej len "poplatky") sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh a za úkony orgánov štátnej správy súdov a prokuratúry (ďalej len "poplatkový úkon") uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov a poplatku za výpis z registra trestov (ďalej len "sadzobník"), ktorý tvorí prílohu tohto zákona.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a) ZoSP, poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu.

Podľa § 2 ods. 4 ZoSP, v odvolacom konaní je poplatníkom ten, kto podal

odvolanie, pri dovolaní ten, kto podal dovolanie. Poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný.

Podľa § 5 ods. 1 písm. a) ZoSP, poplatková povinnosť vzniká podaním návrhu, odvolania a dovolania alebo žiadosti na vykonanie poplatkového úkonu, ak je poplatníkom navrhovateľ, odvolateľ a dovolateľ.

Podľa § 6 ods. 2 ZoSP, ak je sadzba poplatku ustanovená za konanie, rozumie sa tým konanie na jednom stupni. Poplatok podľa rovnakej sadzby sa vyberá i v odvolacom konaní vo veci samej. Poplatok za dovolanie sa vyberá vo výške dvojnásobku poplatku ustanoveného v sadzobníku.

Podľa § 17 ods. 2 ZoSP, poplatok za odvolanie a dovolanie podané po nadobudnutí účinnosti tohto zákona sa vyrubuje vo výške určenej týmto zákonom.

Podľa § 18ca ZoSP (Prechodné ustanovenie k úpravám účinným od 1. októbra 2012), z úkonov navrhnutých alebo za konania začaté do 30. septembra 2012 sa vyberajú poplatky podľa predpisov účinných do 30. septembra 2012, i keď sa stanú splatnými po 30. septembri 2012.

Podľa položky 7a Sadzobníka súdnych poplatkov, zo žaloby na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom sa platí súdny poplatok vo výške 20,- eur.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení má odvolaací súd za to, že súd prvého stupňa rozhodol správne, keď uznesením uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie, aj keď

konanie o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. (čo je predmetom konania v prejednávanej veci) bolo do 30.9.2012 od poplatku vecne oslobodené, a teda nebolo uvedené v sadzobníku súdnych poplatkov. Položka 7a sadzobníka súdnych poplatkov, ktorý tvorí prílohu ZoSP, bola do sadzobníka vložená novelou vykonanou zákonom č. 286/2012 Z.z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 1.10.2012. Touto novelou bolo tiež zrušené ust. § 4 ods. 1 písm. k) ZoSP, ktorým bolo od poplatku oslobodené súdne konanie vo veciach náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo jeho nesprávnym úradným postupom. Takéto súdne konanie teda nie je od 1.10.2012 oslobodené od poplatkov. To znamená, že žalobca by nebol povinný zaplatiť poplatok za odvolanie (§ 6 ods. 2 prvá veta zák. č. 71/1992 Zb.) iba v prípade, ak by odvolanie podal do 30.9.2012. Pretože odvolacie konanie sa začalo podaním odvolania proti rozsudku zo dňa 3.2.2014, č.k. 7C/196/2012-148 až dňa 13.3.2014, t.j. za účinnosti ZoSP v znení zákona č. 286/2012 Z.z., žalobcovi ako odvolateľovi (navrhovateľovi poplatkového úkonu - odvolania) vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdny poplatok za podané odvolanie vo výške 20,- eur.

Ani námietku žalobcu, že v danej veci nie je dôvodné použitie analógie legis, nepovažoval

odvolací súd za dôvodnú, nakoľko k použitiu analógie zo strany súdu prvého stupňa vôbec nedošlo. Zo strany súdu prvého stupňa nedošlo ani k žiadnemu svojvoľnému rozširovaniu okruhu úkonov podliehajúcich súdному poplatku, pretože ako vyplýva z citovaných zákonných ustanovení, súdny poplatok sa platí nielen za podanie návrhu, ale (okrem iného) aj za podanie odvolania.

Neobstojí ani námietka žalobcu o nepreskúmateľnosti uznesenia. Odôvodnenie napadnutého uznesenia považuje odvolací súd za dostatočné a samotné uznesenie za preskúmateľné, pretože z neho jednoznačne vyplýva, že ním bol žalobcovi vyrubený súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku vo veci vedenej pod sp. zn. 7C/196/2012, vyplýva z neho výška súdneho poplatku, aj položka Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej bol vyrubený. Že tieto skutočnosti boli žalobcovi zrejmé, vyplýva aj priamo z obsahu jeho odvolania.

Pretože súd prvého stupňa napadnutým uznesením, ktorým uložil žalobcovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za odvolanie proti rozsudku, aplikoval správny právny predpis, tento správne vyložil, správne označil aj položku Sadzobníka súdnych poplatkov, podľa ktorej súdny poplatok za odvolanie vyrubil, a súdny poplatok vyrubil odvolateľovi aj v správnej výške, odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.